

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa D.R.
przeciwko K.A.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II Ca [...]

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od D.R. na rzecz K.A. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje i nakazuje wypłacić adwokatowi P.T. ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez tego adwokata z urzędu D. R.**

UZASADNIENIE

Powód D.R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji zapadłego w sprawie przeciwko K.A. o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08), jednoznacznie wskazujące na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wyraził przekonanie o oczywistej zasadności skargi, lecz wspierająca to stanowisko argumentacja ograniczyła się w zasadzie do powtórzenia podstaw skargi i wyrażenia przekonania o trafności mieszczących się w tych podstawach zarzutów kasacyjnych. Wywód tego rodzaju nie świadczy jednak o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Po pierwsze, do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie byłoby wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest bowiem mowa o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Po drugie, motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogą być skonstruowane w taki sposób, by na etapie badania zasadności ww. wniosku konieczna stawała się ocena podstaw skargi. Do wspomnianej oceny może bowiem dojść dopiero w ramach merytorycznego badania skargi kasacyjnej, po jej przyjęciu do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17).

Z uwzględnieniem powyższych uwag należy podkreślić, że zawarte w skardze kasacyjnej uzasadnienie wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., nie przekonuje o trafności tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi

kasacyjnej. O takiej zasadności nie może świadczyć przywoływana przez skarżącą konieczność przeprowadzenia niesprecyzowanych w skardze kasacyjnej dowodów, które to dowody miałyby przemawiać o, również nieprzytoczonych w skardze, okolicznościach uzasadniających ocenę, że wierzyciel nadużył przysługującego mu prawa podmiotowego, co z kolei rzekomo uzasadniałoby pozbawienie spornych tytułów wykonawczych wykonalności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (jak również treść podstaw kasacyjnych), nie wskazuje bowiem, jakie miałyby to być okoliczności i dlaczego wynika z nich, że w sprawie doszło do naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. Skarżący pominął również, że art. 840 k.p.c., stanowiący podstawę jego argumentacji, uległ od czasu wydania spornych tytułów wykonawczych dwukrotnej nowelizacji i nie sprecyzował, do którego jego brzmienia odnosi się skarga kasacyjna.

W orzecznictwie przyjmuje się niekiedy, że w szczególnych okolicznościach zachowanie wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym może stanowić nadużycie prawa stanowiące podstawę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 465/18 i przytoczone tam orzecznictwo). Stanowisko skarżącego nie pozwala jednak na ustalenie, o jakie działania wierzyciela chodzi i dlaczego miałyby one przemawiać za pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego. W postępowaniu ze skargi kasacyjnej nie jest rolą Sądu doszukiwanie się za stronę możliwych kierunków argumentacji świadczących o trafności jej stanowiska procesowego. Skarga kasacyjna jest bowiem środkiem przysługującym od orzeczenia już prawomocnego, a jako nadzwyczajny środek zaskarżenia realizuje przede wszystkim cele publicznoprawne. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.), ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda orzeczono zgodnie z § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw